

Arrest

nr. 215 415 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BRACKE
Noordlaan 78/3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. BRACKE verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2016 diende verzoekers echtgenote E.B. een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige, waarna zij op 29 september 2016 een E-kaart ontving.

Op 29 augustus 2016 diende verzoeker zelf een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als echtgenoot van mevrouw E.B., waarna hij ook op 29 september 2016 een E-kaart ontving.

Op 15 maart 2018 stuurde de gemachtigde aan verzoeker en zijn echtgenote een brief op grond van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), met de vraag naar recente bewijsstukken van haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen en van eventuele humanitaire elementen.

Op 18 april 2018 stuurde de gemachtigde opnieuw een brief met de vraag om meer gegevens aangaande de medische toestand van verzoeker.

Op 23 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) van verzoekers echtgenote.

Op diezelfde dag nam hij ook de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: B., V. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de echtgenote, B.E. (RR ...). De echtgenote van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan haar verblijf.

Overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft.

Gezien betrokkene zelf ook EU-burger is, zou hij eventueel het verblijfsrecht in eigen hoofde kunnen behouden.

Er werden alvast geen bewijzen voorgelegd in hoedanigheid van werknemer, werkzoekende of zelfstandige. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht in die hoedanigheden alvast niet behouden (art. 40 §4,1e lid 1° - wet 15.12.1980).

Uit de voorgelegd bewijsstukken (n.a.v. onze uitnodigingsbrieven) blijkt dat de betrokkene een medische problematiek heeft, dat hij erkend werd als persoon met een handicap en hiervoor een tegemoetkoming ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid. Deze tegemoetkoming kunnen we echter niet in aanmerking nemen als bewijs van voldoende inkomsten voor betrokkene om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene immers, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40 §4,1e lid, T van de wet 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981).

De tegemoetkomingen van de FOD Sociale Zekerheid (Wet van 27 februari 1987) worden toegekend door de Federale Overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een dergelijke steun wordt aanzien als sociale bijstand. Dit wordt trouwens bevestigd met arrest nr. 232.033 van 12.08.2015 van de Franstalige

kamer van de Raad van State die stelt : «L'allocation de remplacement de revenus et l'allocation d'intégration (...) octroyées conformément à la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées,(et) constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l'autorité fédérale, soit le SPF Sécurité sociale» Vrije vertaling: "De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming toegekend conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan gehandicapte personen,(en) vormen sociale bijstand waarvan de uitbetaling wordt verzekerd door de federale overheid zijnde de FOD Sociale zekerheid."

Betrokkene is door het ontvangen van de tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid bijgevolg ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De medische situatie van betrokkene is ook van chronische aard, zo blijkt uit het dossier, waardoor we niet kunnen spreken van een tijdelijk karakter van de medische toestand en de belasting van het sociale bijstandstelsel.

Bovendien werd er ook geen bewijs van geldige ziekteverzekering voorgelegd. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40 §4,1e lid, 2° van de wet 15.12.1980).

Er werden ook geen afdoende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken van 15.03.2018 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

De documenten en attesten, die werden voorgelegd in het kader van de handicap, medische situatie en tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid van betrokkene vormen geen grond om het verblijfsrecht te kunnen op behouden.

Naast de gebruikelijke uitnodigingsbrief werd er op 18.04.2018 ook een schrijven aan de betrokkenen gericht waarin er specifiek gevraagd werd om ons meer gegevens aangaande de medische toestand te verschaffen. Er werden hieromtrent een aantal bewijsstukken voorgelegd (hierboven reeds opgesomd). Op 01.06.2018 werd er een tussenkomst van een advocaat gemeld aan DVZ. Er zouden nog een aantal medische documenten verzameld worden maar nu bijna 2 maanden later hebben we niet meer ontvangen.

Gezien de reeds aanwezige medische informatie in het dossier werd er door DVZ advies gevraagd aan een arts-adviseur (toegevoegd aan het administratief dossier) omtrent de medische situatie. Betrokkene heeft in 2004 in Slovaakse een rugoperatie ondergaan en heeft nu nog chronische rugklachten. In 2015 werd hij in Slovaakse geopereerd wegens een dikke darmtumor zonder uitzaaiingen. De huidige pathologie bestaat nog uit een chronische depressie en chronische prostatitis. Opvolging en behandeling is nodig maar niet noodzakelijk in België. Uit het advies blijkt ook dat er geen medische onmogelijkheid is tot reizen en dat de noodzakelijke medische behandeling zeker mogelijk, beschikbaar en toegankelijk is in Slovaakse of eender welk Europees land waar de betrokkenen legaal kunnen verblijven. De medische toestand is bijgevolg geen reden om betrokkene het verblijfsrecht te laten behouden.

Bij deze beslissing werd, overeenstemming met art. 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15.12.1980, dus wel degelijk rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen, het tijdelijke karakter van de medische toestand en sociale bijstand.

In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Art. 42bis §1 en § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt:

§ 1. Er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 (...).

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40§4, eerste lid, 1° in de volgende gevallen:

1° Hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende ingeschreven.

In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° ...”

Art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De bestreden beslissing schendt art. 42bis § 1 en §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals tevens voorzien in art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Dit immers doordat de bestreden beslissing hoegenaamd niet op afdoende wijze rekening houdt (dan wel dit op afdoende wijze motiveert) met 1. de leeftijd en lage scholingsgraad van de echtgenote van verzoeker en de wijze waarop de arbeidsmarkt hier in de reële wereld mee omgaat 2. de inspanningen van de echtgenote van verzoeker om actief te solliciteren ondanks haar reeds oudere leeftijd en 3. het feit dat de echtgenote van verzoeker én verzoeker zelf wel degelijk een beloftevol inburgeringstraject aan het afleggen zijn en dat de echtgenote van verzoeker wel degelijk uitzicht biedt op een professionele activiteit 4. de medische problematiek van verzoeker.

1.

Verzoeker heeft de Slovaakse nationaliteit en kwam in 2016 naar België samen met zijn echtgenote, mevrouw E.B.v.

Verzoeker verkreeg het recht op verblijf in functie van zijn echtgenote.

De echtgenote van verzoeker werd immers gemachtigd tot een verblijf op basis van art. 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij beoefende immers een zelfstandige activiteit.

De echtgenote van verzoeker heeft deze echter moeten stopzetten aangezien verzoeker ernstig ziek is en deze veel zorgen nodig had en in feite nog steeds nodig heeft.

Verzoeker heeft in 2004 een zware rugoperatie ondergaan en heeft tot op de dag van vandaag constant pijn en rugklachten.

In 2015 werd er tevens een dikke darmtumor geconstateerd bij verzoeker, die hieraan geopereerd is geweest.

Op heden lijdt verzoeker bijgevolg dus nog steeds aan rugklachten en een chronische ontsteking aan de prostaat.

Door de pijn dag in dag uit lijdt verzoeker aan een chronische depressie.

Het is duidelijk dat het gezin het de voorbije jaren niet gemakkelijk heeft gehad en het nog steeds niet gemakkelijk heeft.

De echtgenote van verzoeker is echter nooit bij de pakken blijven zitten.

Zij is blijven zoeken naar werk.

Er moet echter wel rekening gehouden worden met haar leeftijd. Zij is reeds 66 jaar. Het is niet zo gemakkelijk voor een persoon van 66 jaar die quasi geen opleiding heeft genoten een tewerkstelling te vinden!

Aangezien zij weinig succes had, heeft zij zich op 5 april 2018 ingeschreven als werkzoekende bij VDAB (stuk 3).

De echtgenote van verzoeker is niet bang haar handen vuil te maken en solliciteert onder andere voor functies als poetsvrouw, ondanks haar leeftijd!

2.

Volgens art. 42bis §1, lid 3 moet bij de beslissing een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden, de duur van het verblijf in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst.

Het is duidelijk dat in de beslissing geen rekening is gehouden met bovenstaande elementen.

Zo dient er rekening gehouden te worden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden.

De echtgenote van verzoeker is een tijdje moeten stoppen met werken om voor verzoeker te kunnen zorgen.

Er dient volgens de wet ook rekening gehouden te worden met de leeftijd van de echtgenote van verzoeker. Zoals reeds vermeld is de echtgenote van verzoeker reeds 66 jaar. Het is daarom voor haar niet zo gemakkelijk om nog een tewerkstelling te vinden, temeer daar zij geen studies gevolgd heeft.

De gezondheidstoestand: de gezondheidstoestand van verzoeker is ernstig. Hij heeft een zwaar medisch verleden en lijdt nog steeds aan chronische ziekten en depressie. Indien verzoeker terug zou moeten naar zijn thuisland, waar hij geen familie en/of vrienden meer heeft, zou dit erg nefast voor hem zijn.

De gezinssituatie: Ook hier dient de gezondheidstoestand van verzoeker in overweging te worden genomen. Echter ook uitermate belangrijk is het feit dat de zonen van verzoeker allemaal in België wonen. Als verzoeker en zijn echtgenote terug moeten naar Slowakije, wordt de band met zijn kinderen ernstig verbroken. Dit zou uiteraard een ernstige impact hebben op het gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote. Er zou in het thuisland bovendien niemand zijn die de zorg voor verzoeker op zich kan nemen.

De sociale en culturele integratie in het Rijk: verzoeker doet alle moeite sinds zijn aankomst in

België om de taal onder de knie te krijgen en zich te integreren in België.

Voorts heeft verzoeker geen bindingen meer met zijn land van herkomst, zijnde Slowakije. Hij heeft daar geen familie meer wonen.

De enige familie die hij heeft woont in België.

In Slowakije zou hij helemaal opnieuw zijn leven moeten opbouwen en heeft hij niemand bij wie hij terecht kan van familieleden, laat staan die hem kunnen verzorgen.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij meent met name dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten rekening te houden met de leeftijd en lage scholingsgraad van zijn echtgenote, het tijdelijke karakter van de situatie, de gezondheidstoestand van verzoeker, zijn gezinssituatie en integratie in België en het feit dat hij in zijn land van herkomst geen familie meer heeft die hem zou kunnen verzorgen.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de genoemde beginselen en het afdoende karakter van de motivering door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad wijst erop dat het verblijfsrecht van verzoeker, als familielid van een Unieburger die ook zelf een Unieburger is, in de bestreden beslissing werd beëindigd op grond van artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, en niet op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker geschonden acht. Bovendien blijkt dat het gehele betoog van verzoeker eigenlijk betrekking heeft op de beslissing die aangaande zijn echtgenote werd genomen op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing. Grotendeels volstaat het dus in principe te verwijzen naar wat de Raad in het arrest 215 414 van 21 januari 2019 heeft vastgesteld.

Net zoals artikel 42bis van de Vreemdelingenwet echter, bepaalt ook artikel 42ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zodat de Raad verzoekers kritiek dat met deze elementen geen rekening werd gehouden onderzoekt in het licht van deze laatste bepaling.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat er op grond van artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet een einde moet worden gesteld aan verzoekers verblijfsrecht aangezien het verblijfsrecht van de Unieburger die hij vervoegd heeft, zijn echtgenote E.B., werd beëindigd. Vervolgens wordt onderzocht of verzoeker, als Unieburger, het verblijfsrecht in eigen hoofde zou kunnen behouden. Daarbij wordt eerst vastgesteld dat verzoeker het verblijfsrecht alvast niet kan behouden als werknemer, werkzoekende of zelfstandige, nu in die hoedanigheid geen bewijzen werden voorgelegd. Daarop licht de gemachtigde toe waarom hij meent dat verzoeker het verblijfsrecht ook niet kan behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tot dusver wordt de motivering van de bestreden beslissing door verzoeker ook niet betwist. Vervolgens motiveert de gemachtigde echter dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, en sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zijn om te besluiten dat hij het verblijfsrecht mag behouden. Daarbij wordt verwezen naar de documenten en attesten die in het kader van verzoekers handicap, medische situatie en tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid werden voorgelegd en naar het medisch advies van de arts-adviseur dat de gemachtigde heeft gevraagd en waaruit blijkt dat verzoeker weliswaar medische behandeling en opvolging nodig heeft, maar niet noodzakelijk in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift voor het eerst wijst op een aantal humanitaire elementen, met name het tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de hoge leeftijd en lage scholingsgraad van zijn echtgenote die het vinden van tewerkstelling bemoeilijken, het feit dat zijn zonen allemaal in België wonen en er niemand meer is in zijn thuisland die hem zou kunnen verzorgen, en de moeite die hij doet om de taal te leren en om zich te integreren. De Raad merkt namelijk op dat verzoeker heeft nagelaten om, voordat de bestreden beslissing werd genomen, deze humanitaire elementen voor te leggen aan de gemachtigde en met bewijsstukken te staven. Minstens heeft hij nagelaten aan te geven waarom deze elementen de beëindiging van zijn verblijfsrecht zouden verhinderen, hoewel verzoeker en zijn echtgenote hiertoe uitdrukkelijk werden uitgenodigd in het schrijven van 15 maart 2018. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Aangaande de leeftijd van verzoekers echtgenote wordt opnieuw gewezen op wat werd opgemerkt in arrest nr. 215 414 van 21 januari 2019, namelijk dat hoewel haar leeftijd het vinden van een tewerkstelling kan bemoeilijken, dit echter niet wegneemt dat verzoekers echtgenote ertoe gehouden was aan te tonen actief naar werk te zoeken, terwijl een leeftijd van 66 jaar ook niet dermate hoog is dat dit op zich een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Wat verder de band met zijn kinderen betreft, heeft verzoeker niets voorgelegd, zodat de gemachtigde hieromtrent niet kon motiveren. De enige stukken die in het administratief dossier zitten betreffen immers stukken van zoon B.R. en diens dochter S.B. die zijn voorgelegd in het kader van een ander dossier, met name de aanvraag gezinshereniging van de zoon B.R. in functie van Mw. V.M. waarbij wordt aangetoond dat zij een gemeenschappelijk kind B.S. hebben. Ten overvloede blijkt hieruit dat de zoon B.R. ook geen gezinshereniging beoogt met zijn vader of zijn echtgenote, maar juist in functie van zijn partner, zodat bezwaarlijk sprake is van een begin van bewijs van een afhankelijkheid die verder gaat dan de gewone affectieve banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en die een grond zou vormen om zijn verblijfsrecht niet te beëindigen.

In verband met zijn gezondheidstoestand maakte verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing wel verschillende documenten over aan het bestuur. Hierover werd in de bestreden beslissing echter ook uitvoerig gemotiveerd, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat hiermee geen rekening werd gehouden, noch dat dit op onredelijke wijze is gebeurd. In een schrijven van 18 april 2018 werd verzoeker zelfs verzocht om specifiek over deze gezondheidstoestand bijkomende stukken over te maken, waarna de arts-adviseur ook een medisch advies uitbracht. Op grond hiervan werd vastgesteld dat opvolging en behandeling nodig zijn maar niet noodzakelijk in België, dat deze zeker mogelijk, beschikbaar en toegankelijk zijn in Slowakije en dat er geen medische onmogelijkheid is tot reizen, zodat zijn medische toestand geen reden is om verzoeker het verblijfsrecht te laten behouden. Indien verzoeker het Rijk zou verlaten, hoewel de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten, kan zijn echtgenote, van wie het verblijfsrecht ook werd beëindigd, hem vergezellen en hem in zijn land van herkomst verder verzorgen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan de Raad verder ook niet vaststellen dat de gemachtigde rekening had moeten houden met het "tijdelijke karakter" van de moeilijkheden van verzoekers echtgenote om te werken doordat zij voor verzoeker moest zorgen, nu uit de overgemaakte documenten immers bleek dat verzoeker lijdt aan chronische prostatitis en een chronische depressie.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de raadvrouw van verzoekers echtgenote aangaf dat zij ondertussen terug aan het werk is en een inkomen geniet. Het staat haar dan ook vrij opnieuw

verblijfsrecht aan te vragen als Unieburger, waarna ook verzoeker als familielid opnieuw een verblijfskaart kan aanvragen.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, of dat hij de beslissing kennelijk onredelijk of niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen. Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is zoniet onontvankelijk wegens gericht tegen een andere beslissing, minstens ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES